

LINDA JANSMA

Zeven kinderen verdwijnen.
Eén moeder gaat tot het uiterste.

VERTEL HET NIEMAND

THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

‘Mama, kijk!’

Robin gebaart druk met zijn handen en prikt dan enthousiast met zijn vinger naar voren. Glimlachend kijkt Maura naar wat hij aanwijst: de kleine minibus die naast de stoeprand geparkeerd staat. De school heeft hem vorig jaar aangeschaft, tweedehands. Er heeft zelfs een stukje in de schoolkrant gestaan. Mét foto. Erg veel aandacht had ze er niet aan besteed, moet ze bekennen. Ze heeft sowieso geen interesse in schoolbussen. Of in auto’s in het algemeen. Oké, ze heeft zelf een mooie, maar dat komt hoofdzakelijk door haar echtgenoot Duuk, die dure bolides bij hun status vindt passen. Zo had hij het gezegd. ‘Je bent mijn vrouw, Maura. En als vrouw van een CEO heb je iets uit te stralen.’ Op haar vraag wat ze dan wel diende uit te stralen, had hij alleen maar luid gesnoven. En twee dagen later stond die Mini Cooper S cabrio op de oprit. Niet dat ze er niet blij mee was – als ze dan toch een auto moest hebben die volgens Duuk iets uitstraalde, dan was een Mini toch wel haar eerste keus; ze vond het geweldige waagentjes – maar het had voor haar niet per se gehoeven.

Ze laat haar ogen over de schoolbus gaan, over de gele strepen, de schuifdeur aan de zijkant, het zwarte dak, en ze moet toegeven dat het ding er nog goed uitziet voor de vier jaar die hij oud is. Dat is wat ze zich meent te herinneren, in elk geval.

Ze geeft een klein rukje aan Robins hand zodat hij naar haar opkijkt en vraagt: ‘Heb je er zin in?’

Robin knikt en richt zijn blik op zijn klasgenootjes die al bij de

bus staan. Hij popelt om te vertrekken, dat merkt ze aan alles. En nu ze op het schoolplein zijn, kan ze hem met een gerust hart loslaten. Dat doet ze dus ook en meteen snelt Robin weg.

‘Hé Maura,’ hoort ze zeggen zodra ook zij de groep kinderen is genaderd. ‘Is Duuk niet meegekomen?’ Het is Suzie Bosman, de moeder van Abel, Robins beste vriend. Ze staat met haar handen diep weggestopt in de zakken van haar jas; haar wollen sjaal zit tot hoog tegen haar kin geknoopt tegen de kou.

Toen Maura Robin vanmorgen had gewekt en de gordijnen in zijn slaapkamer had opengetrokken, was buiten alles wit geweest van de vorst, zelfs de kale takken van de bomen. Tijdens het ontbijt had ze ergens verwacht dat de school het tripje zou afblazen; met een stel kinderen naar een dierentuin gaan terwijl het zo vriest leek haar geen goed idee. Maar toen ze dat tegen Duuk zei, was het Robin die meteen protesteerde. Het was de laatste dag voor de kerstvakantie en als ze nu niet zouden gaan, zouden ze vast nóóit meer gaan.

Hoe dan ook, het werd niet afgelast. Duuk had nog wel gezegd dat ze het moest aankaarten bij Erica, het hoofd van de school, maar dat gaat ze écht niet doen. Duuk staat al bekend als een klager en ze past ervoor om dezelfde sticker opgeplakt te krijgen.

Ze schudt haar hoofd. ‘Duuk had een belangrijke vergadering,’ zegt ze, terwijl ze zelf ook haar handen in de zakken van haar jas stopt. ‘Hij heeft beloofd Robin vanmiddag op te halen.’

Suzie zwijgt glimlachend.

Maura weet wat ze denkt en ook dat ze gelijk heeft. Duuk belooft wel vaker wat, maar uiteindelijk is zij weer degene die het kan oplossen. Of in dit geval zou zij weer degene zijn die in alle haast naar school moet om hun zoon op te halen omdat meneer weer eens iets dringends heeft. Alsof Robin minder belangrijk is dan zijn zakendeals.

Bewust reageert ze niet op Suzies zwijgen en richt haar blik op Robin, die tussen zijn klasgenootjes staat en blij lacht. Dat doet

haar goed. Ze heeft al eerder gemerkt dat Robin zich prettig voelt op school. En dat terwijl hij eerst eigenlijk helemaal niet wilde. Hij ging liever naar een normale school en niet naar deze speciale voor dove kinderen. Robin is namelijk aangeboren doof. Hij was pas veertien maanden oud toen ze een cochleair implantaat plaatsten. Ze waren blij geweest dat de operatie groen licht kreeg; hoe jonger kinderen een CI krijgen, hoe groter de kans op succes. Helaas was dat succes bij Robin niet al te groot; hij kwam uiteindelijk uit op slechts elf procent gehoor, omdat de neuronen in zijn gehoorzenuwen niet goed werkten. Het duurde lang voordat zij, en vooral Duuk, accepteerde dat elf procent nog altijd beter is dan nul.

Omdat Robin nog steeds zeer beperkt hoort, vonden Duuk en zij het wenselijk dat hij naar een school ging waar hij op de juiste manier begeleid werd, vooral nu hij nog jong is. Het heeft hun heel veel moeite gekost om Robin uit te leggen dat dat beter voor hem was, dat hij na de basisschool misschien wel naar een 'normale' school zou kunnen. Uiteindelijk had hij toegegeven en tot nu toe lijkt hij daar geen spijt van te hebben.

Robin komt op haar af rennen en slaat zijn armen om haar middel bij wijze van afscheid. Met haar vinger onder zijn kin tilt ze zijn gezicht naar haar op. 'Ik hou van je,' zegt ze, de woorden duidelijk uitsprekend.

'Ik hou ook van jou, mama,' zegt hij met zijn lichtelijk monotone stem en een articulatie alsof zijn tong heel dik is.

Duuk haat het als Robin praat; hij heeft liever dat ze gebaren gebruiken. Waarom precies weet ze niet, maar soms heeft ze het idee dat de monotone klanken een herinnering in hem naar boven halen. Iets uit zijn jeugd. Ze durft er echter niet naar te vragen. Niet dat ze bang voor Duuk is, daar heeft ze helemaal geen reden toe, maar ze weet dat hij een moeilijke jeugd heeft gehad en behoorlijk fel uit de hoek kan komen als hij gepusht wordt. Met hem in de buurt gebruiken Robin en zij daarom dus gebarentaal.

De eerste kinderen zijn inmiddels in de bus geklommen en juf Rebecca, Robins klassenleerkracht, wenkt hen. Het is tijd om te vertrekken en heel even trekt haar maag samen. Waarom weet ze niet. Robin is normaal gesproken altijd hele dagen op school; het zou voor haar dus weinig moeten uitmaken dat hij weg is.

Ze ademt even diep in. ‘Krijg ik een kus?’ vraagt ze.

Robin gaat op zijn tenen staan en plant zijn lippen op haar wang. Heel even legt ze haar handen rond zijn gezicht en glijdt haar blik over zijn lange wimpers, zijn vuurrode wangen en zijn lichtblauwe ogen. Hij is het godsgeschenk geweest waar ze zo hevig naar verlangde, vooral nadat...

Niet aan denken!

Snel duwt ze de – niet voor het eerst – opborrelende pijn diep weg. Dat is verleden tijd. Lang geleden. Iets uit een ander leven.

Met een klein duwtje in zijn rug bonjourt ze Robin in de richting van de bus. Voordat hij instapt, kijkt hij nog een keer om en zwaait naar haar. Ze zwaait terug, net als alle andere moeders en vaders van de zes kinderen die al een plaatsje hebben gezocht.

Niet veel later rijden ze onder luid getoeter weg. Maura ziet Robin op het een-na-laatste bankje zitten, zijn blonde krulhaar omringt warrig zijn glunderende gezichtje. Aan het einde van de straat slaat de bus de hoek om en verdwijnt uit het zicht.

ERICA | 08.36 UUR

Door het raam van haar kantoor ziet ze de bus weggrijden. Had ze hen wel moeten laten gaan? Het is behoorlijk koud; de temperatuur is vanmorgen nog niet boven nul geweest. Maar wat had ze dan moeten doen, de hele boel afblazen? Dat kon toch niet? Niet juist vandaag.

Erica draait zich om en gaat achter haar bureau zitten, een groot, eikenhouten geval met heel veel laden dat hier al had ge-

staan toen ze deze functie kreeg, nu alweer zeven jaar geleden. Ze had zichzelf beloofd een ander bureau te kopen, een wat moderner, maar daar is het nog steeds niet van gekomen.

Haar blik gaat naar de telefoon. Eigenlijk zou ze hem nog een keer moeten bellen. Hem op het hart drukken dat het belangrijk is, dat hij het niet moet, niet mág vergeten. En dat niemand ervan mag weten. Echt niemand.

Een bescheiden klopie op de deur doet haar opkijken. 'Binnen!' roepen heeft geen zin; ze is schoolhoofd van een doveninstituut. En dus staat ze op en opent de deur.

'Thomas,' zegt ze, als ze de man in jeans en geruit overhemd ziet staan. Ze stapt achteruit en laat hem binnen. Terug bij haar bureau draait ze zich naar hem om en vraagt: 'Wat kan ik voor je doen?'

Ze laat haar blik over hem heen gaan. Haar mening over hem is in de tijd die hij hier nu werkt niet veranderd; hij is knap, met zijn donkere krullen, gave huid en zijn bruine, bijna zwarte ogen. Ze weet best dat vrouwen hem altijd nakijken. Toch is er iets aan hem wat haar terughoudend maakt, al kan ze niet onder woorden brengen wát precies. Hij kwam twee jaar geleden in dienst bij het instituut, nadat Fred Oosterhuis, de vorige conciërge, een ongeluk met zijn motor kreeg en niet meer in staat was om te werken, en klachten heeft ze nog nooit over Thomas gekregen. Misschien is het zijn zwijgzaamheid; hij praat niet veel, doet gewoon zijn werk. Toch kan ze er niets aan doen dat haar hart een paar slagen overslaat als zijn ogen die van haar vinden.

'De boilers zijn weer op orde,' zegt Thomas. 'Ik heb een onderdeel moeten halen, hier is de factuur.' Hij loopt naar haar bureau en legt een vel papier neer.

'Nou, dan hoeven we in elk geval niet in de kou te zitten,' reageert Erica met een lachje.

Thomas lacht niet terug. Hij lacht nooit. Ze heeft het hem in

elk geval nog nooit zien doen, zelfs niet tegen de leerlingen. Nee, dat is niet waar. Eén keertje heeft hij geglimlacht tegen een van de jongere jongens. Wie ook alweer? Ze kan het zich zo snel niet herinneren.

Ze schraapt haar keel en knikt kort. ‘Dank je, Thomas.’

‘Is er verder nog iets wat gedaan moet worden?’ vraagt hij.

‘Nee, ik geloof het niet. Als je alleen nog even de lokalen wil langslopen om te kijken of alle verwarmingen op één staan. Met deze kou weet je het nooit en bevroren radiatoren kunnen we niet gebruiken.’

Thomas staart haar aan alsof ze iets idioots zegt, maar hij knikt dan toch. ‘Zal ik de slaapzalen ook meteen controleren?’

‘Doe maar,’ zegt ze, een beetje ongemakkelijk. ‘Dan is dat vast gedaan voor de vakantie.’

Even nog blijft hij staan. Dan knikt hij haar kort toe en verlaat haar kantoor.

MAURA | 10.41 UUR

De verwarming in het Grand Café staat behoorlijk hoog en Maura overweegt om een stoeltje op te schuiven, weg van die hittebron. Tegenover haar aan het tafeltje zit Sophie, haar beste vriendin sinds de basisschool. Zij lijkt het totaal niet warm te hebben. Sterker nog, ze zit helemaal weggedoken in haar wollen sjaal die ze om haar nek heeft laten zitten nadat ze haar jas heeft uitgetrokken.

‘Heb je het koud, of zo?’ vraagt Maura.

Sophie glimlacht tegen de serveerster die hun bestelling op het tafeltje zet en knikt dan naar Maura. ‘Stervenskoud,’ beaamt ze.

‘Nou, ik stik de moord,’ zegt Maura, terwijl ze met het menukaartje voor haar gezicht wappert.

Met twee handen omklemt Sophie haar kop cappuccino en

neemt een slokje. 'Jij hebt het altijd warm,' zegt ze dan. 'Ik zei het al eerder, volgens mij zit jij...'

'Waag het niet!' roept Maura lachend. Het is belachelijk te denken dat ze in de overgang zou zijn. Ze is negenendertig!

Sophie zwijgt, maar werpt haar een veelbetekenende blik toe, die ze vakkundig negeert. Ze nipt van haar koffie en wenst dat ze een glas koude limonade had besteld.

'Wist je dat Franck in Nederland is?' vraagt Sophie schijnbaar achteloos.

De hitte in Maura's lichaam is in één klap verdwenen en gaat in luttele seconden over in een ijzige kou.

'Nee dus,' stelt Sophie. Ze fronsht haar wenkbrauwen en vult aan: 'Misschien had ik het beter niet kunnen zeggen.'

'En waarom dan wel niet?' Maura neemt nog een slokje van haar koffie. Ze probeert relaxed te klinken, maar weet dat ze daarin faalt. 'Franck is passé. Al een hele poos.'

Sophie leunt met haar armen op de tafel en zoekt Maura's blik. 'Sinds je met Duuk getrouwd bent, bedoel je?'

'Langer,' zegt ze. 'Sinds...'

De woorden blijven in haar keel steken. Dat station is gepasseerd. Tenminste, dat laat ze anderen geloven. Maar diep in haar heerst nog steeds die onrust. De waakzaamheid zit nog steeds vastgebakken in haar hele wezen.

Een aanzwellend gebrom, als een naderende zwerm bijen.

Ze keek omhoog. Twee straaljagers, zwarte silhouetten tegen een vale lucht. Ze rende, haar camera stuiterde tegen haar borst.

De eerste bom sloeg in. Een felle lichtflits, gevolgd door een oorverdovende klap. Stof, overal stof. De straat veranderde in chaos. Muren vielen, ramen sprongen, lichamen werden door de lucht geslingerd.

Instinctief rende ze een steeg in, handen over haar hoofd.

*Stof sloeg als een muur tegen haar gezicht, haar oren
suisden. Rook en as vermengden zich met geschreeuw van
mannen, vrouwen, kinderen.*

*Ze struikelde over een losse stoeptegels, viel op haar
knieën. Rondom haar lagen lichamen – stil, verwrongen,
alsof de tijd hen halverwege had stopgezet. Een man
schreeuwde naar zijn kind, maar het bewoog niet meer.
Puin regende neer. De lucht was dik van rook en as.
Toen de lucht even stil leek, keek ze op. De straat was
onherkenbaar: muren waren verdwenen, auto's lagen als
verwongen blik tegen elkaar gedrukt, lichamen verspreid
als verloren poppen.*

*Haar blik viel op een hoop puin, niet meer dan een stapel
stenen en daartussen... een baby. Half bedolven, het
hoofdje scheef, de oogjes gesloten.*

*Ze kon haar blik niet afwenden. Alles in haar lichaam
schreeuwde om actie, maar ze stond als bevroren. Haar
adem stakte.*

*Een nieuwe explosie. Ramen rinkelden, glas verspreidde
zich rondom haar. Maura voelde haar knieën knikken,
maar haar blik bleef op het kindje. Zo stil, in een wereld
die niets anders kende dan lawaai.*

‘Hé Mau, gaat het wel?’

Ze kijkt op. Ondanks de pratende en lachende mensen om hen
heen is het weer stil in haar hoofd.

Voor hoe lang?

Het lukt haar om te glimlachen. ‘Ja hoor,’ zegt ze. ‘Hoezo?’

‘Nou... je reageerde niet op wat ik zei.’

‘Wat zei je dan?’

‘Kijk, dat bedoel ik!’

Maura zucht diep. ‘Kom op, nou, Soof. Mijn gedachten waren
gewoon een beetje afgedwaald.’

Naar vroeger. Zoals altijd.

‘Zijn ze nu weer terug?’ vraagt Sophie. En als ze Maura’s vragende blik ziet: ‘Je gedachten! Zijn ze weer terug op het juiste pad?’

Nu schiet Maura in de lach. ‘Wanneer schrijf jij dat kinderboek?’ wil ze weten. ‘Ik weet al een onderwerp: de afgedwaalde gedachte die op zoek gaat naar het juiste pad.’

Sophie grinnikt. ‘Zou vast aanslaan,’ zegt ze. ‘Alleen zouden kinderen er geen snars van snappen, denk ik.’ Ze roert in haar koffie en vervolgt: ‘Nee, ik hou het wel bij mijn vertrouwde genre. Veel spannender, toch?’

Dat is ongetwijfeld zo. Naast haar parttime werk als financieel adviseur bij een bank schrijft Sophie thrillers, die gepubliceerd worden bij een grote uitgeverij. Ze heeft behoorlijk wat fans, onder wie Maura zelf, die geen genoeg lijken te krijgen van de boeken over een politieteam dat de meest gruwelijke zaken oplost.

‘Als jij het zegt,’ gaat Maura erin mee. ‘Wanneer komt je volgende uit?’

Sophie maakt een gebaar met haar hand. ‘Ergens van de zomer, denk ik. Ik ben nog lang niet klaar.’

‘Tipje van de sluier?’

‘Je weet dat ik niet van de sluiertipjes ben,’ zegt Sophie. ‘Maar vooruit, omdat jij het bent. Het gaat over een kind dat ontvoerd wordt door een echtpaar dat zelf geen kinderen kan krijgen. Ze bedenken een heel plan waardoor de politie een volstrekt andere kant op gestuurd wordt.’

‘Klinkt ingewikkeld,’ zegt Maura.

‘Valt wel mee. Ik heb het goed doordacht.’

Maura schudt haar hoofd. ‘Geen idee waar je de fantasie vandaan haalt, hoor. Respect.’

Sophie neemt nog een slokje van haar cappuccino, zet haar kopje terug op het schoteltje en zegt dan vanuit het niets: ‘Hij gaat trouwen.’